

LIZA MARKLUND

Levenslang

Uit het Zweeds vertaald door Ina Sassen

DE GEUS

DEEL I

JUNI

Donderdag 3 juni

De oproep kwam om 03.21 uur binnen. Het bericht was afkomstig van de provinciale meldkamer van de politie en gericht aan alle surveillanceauto's in de binnenstad van Stockholm. Het was kort en nietszeggend.

'70 hier voor alle eenheden. We hebben een verdachte schietpartij aan de Bondegatan.'

Verder niets. Geen nadere adresaanduiding, geen informatie over slachtoffers of melder.

Desondanks draaide Nina's maag om op een manier die ze niet kon thuisbrengen.

De Bondegatan is een lange straat, er wonen daar wel duizend mensen.

Ze zag hoe Andersson, die op de passagiersstoel zat, naar de mobilfoon reikte en trok snel de hoorn van het 80-systeem naar zich toe. Ze drukte op de zendknop terwijl ze de Renstiernas Gata in draaide.

'1617 hier', antwoordde ze. 'We zijn er een huizenblok vandaan. Heb je een huisnummer voor ons, over?'

Andersson zuchtte theatraal en keek demonstratief door het zijraam van de politieauto naar buiten. Nina gluurde naar hem en reed ondertussen verder in de richting van de Bondegatan. *Baby, ga jij maar lekker zitten pruilen ...*

'70 voor 1617', zei de stem in de mobilfoon weer. 'Jij bent er het dichtst bij. Ben jij dat, Hoffman, over?'

De surveillanceauto was gekoppeld aan het nummer op haar politie-insigne. Het was routine om vóór iedere dienst het nummer van je auto en je insignenummer in te voeren in het Centrale Operatieve Planning Systeem, op briljante wijze afgekort tot COPS, wat tot gevolg had dat de meldkamer altijd kon zien wie welk voertuig bemande.

'Positief', zei ze. 'Ik draai nu de Bondegatan in ...'

'Hoe ziet het eruit daar, over?'

Ze bracht de auto tot stilstand en liet haar blik langs de zware stenen gevels aan weerszijden van de straat gaan. Het licht van de ochtendschemering bereikte het plaveisel niet, ze kneep haar ogen dicht om in het donker contouren te kunnen onderscheiden. Rechts brandde licht in een zolderappartement, voor de rest was alles donker. Klaarblijkelijk was het veegnacht met het daarbij behorende parkeerverbod, waardoor de straat nog eens een extra lege en verlaten indruk maakte. Halverwege de straat, in de richting van de Nytorosgatan, stond een eenzame roestige Peugeot, die een parkeerbon had gekregen.

‘Geen waarneembare activiteit voorzover ik het kan overzien. Over welk huisnummer gaat het, over?’

Toen de meldkamer haar het adres gaf ging er een ijskoude rilling door haar heen, *dat is het nummer van Julia, dat is de ingang van Julia en David.*

En hij heeft een appartement in Södermalm, Nina! Mijn god, wat heerlijk dat ik straks van deze kamer verlost ben!

Neem hem niet om zijn huis, Julia ...

‘Ga ernaartoe en neem poolshoogte, 1617, stille benadering.’

Ze draaide alle raampjes van de auto open om de geluiden van de straat beter te kunnen opvangen, zette de versnelling weer in zijn één, deed de verlichting uit en reed langzaam en zonder zwaailicht en sirene naar het welbekende adres. Andersson was inmiddels wat opgevrolijkt. Hij leunde energiek naar voren en keek door de voorruit.

‘Denk je dat dit wat is?’ vroeg hij.

Ik hoop in godsnaam dat dit niet wat is!

Ze stopte voor de ingang en zette de motor af, boog naar voren en tuurde langs de grijze, betonnen gevel naar boven. Achter een raam op de tweede verdieping brandde licht.

‘We gaan er natuurlijk van uit dat we op alles voorbereid moeten zijn’, zei ze kortaf en ze greep de mobilfoon weer. ‘1617 hier, we zijn ter plaatse, het lijkt erop dat er mensen wakker zijn in het pand. Moeten we op 9070 wachten, over?’

‘9070 is nog in Djursholm’, zei de medewerker van de meldkamer.

‘De Nobelmoordenaar?’ vroeg Andersson en Nina gebaarde hem dat hij stil moest zijn.

‘Zijn er andere auto’s in de buurt?’ vroeg ze via de mobilfoon. Of de ME, over?’

‘We gaan over op de nulzes’, zei 70. ‘Alle betrokkenen, we schakelen over op kanaal nulzes.’

‘Wat een vreselijk verhaal, dat met die Nobelmoorden’, zei Andersson. ‘Heb je gehoord dat ze die rotzak opgepakt hebben?’

In het interieur van de auto breidde de stilte zich uit, Nina voelde het kogelvrije vest tegen het onderste gedeelte van haar rug schuren. Andersson zat onrustig op zijn stoel te draaien en tuurde naar de gevel.

‘Het kan natuurlijk heel goed een vals alarm zijn’, zei hij, alsof hij zijn enthousiasme wilde temperen.

Lieve god in de hemel, laat het alstublieft een vals alarm zijn!

De mobilfoon ruiste wat, nu op de nieuwe frequentie.

‘Oké dan, iedereen aanwezig op dit kanaal? 1617, over?’

Nina drukte weer op de zendknop, haar tong plakte tegen haar gehemelte, ze zocht krampachtig houvast bij formaliteiten en routines.

‘Nulzes, wij zijn er, over.’

De anderen reageerden ook, twee patrouilleauto’s uit de binnenstad en een uit de provincie.

‘De ME is niet beschikbaar’, zei de meldkamer. ‘9070 is onderweg. Hoffman, jij hebt de leiding, totdat de bus met de operationeel leidinggevende er is. We gaan nu structureren, niet iedereen rijdt ernaartoe. We omsingelen het huizenblok en verdelen de auto’s over verschillende posten. Voor iedereen geldt stille benadering.’

Op dat moment draaide vanaf de andere kant een patrouilleauto de Bondegatan in. De wagen stopte bij de volgende zijstraat, de motor werd afgezet, de koplampen doofden.

Nina opende het portier van haar auto en stapte uit, de klap van haar zware schoenen tegen het asfalt veroorzaakte een echo. Ze maakte de kofferbak open, terwijl ze het oordopje stevig in haar linker oor stopte.

‘Schild en wapenstok’, zei ze tegen Andersson, waarna ze kanaal nulzes instelde op de portofoon.

Bij het volgende huizenblok zag ze twee politiemannen uit de andere patrouilleauto stappen.

‘1980, ben jij dat?’ vroeg ze zacht in de microfoon op haar rechterschouder.

‘Positief’, zei een van de politiemannen en hij stak een hand op.

‘Jullie gaan mee naar binnen’, zei ze.

Ze gaf de beide andere auto’s opdracht om zich diagonaal op te stellen met goed zicht op het huizenblok, de ene vanaf de hoek Skånegatan/Södermannagatan, de andere vanaf de Östgötagatan.

Andersson stond te rommelen tussen noodverband, brandblusser, schop, vuurpijlen, lamp, desinfecterende gel, afzetlint, gevaarendriehoeken, formulieren en wat er zoal meer in de kofferbak van de auto gestouwd was.

‘1617 voor 70’, zei ze in de portofoon. ‘Had je een naam van de melder, over?’

Korte stilte.

‘Erlandsson, Gunnar, twee trappen.’

Ze keek naar boven langs de jarenzestiggevel met zijn vierkante panoramavensters, zag dat op de tweede verdieping de keukenlamp brandde achter een rood-wit geblokt gordijn.

‘Hij is wakker. We gaan naar binnen.’

De andere agenten kwamen aanlopen, ze stelden zich voor als Sundström en Landén. Ze knikte kort en toetste de portiekcode in. Geen van de anderen reageerde op het feit dat ze die kende. Ze stapte naar binnen en draaide tegelijkertijd het volume van de portofoon in de holster op bijna geluidloos. De anderen glipten geruisloos achter haar aan het pand binnen. Andersson, die het laatst was, zette de deur wagenwijd open, zodat ze een vluchtweg hadden.

Er brandde geen licht in het trappenhuis en er was geen mens te bekennen. De enige lichtbron bevond zich in de lift, het licht sijpelde naar buiten door de langwerpige glaspartij in de stalen deur.

‘Is er ook een binnenplaats?’ vroeg Landén zacht.

‘Achter de lift’, fluisterde Nina. ‘De deur rechts is de kelderdeur.’

Landén en Sundström controleerden ieder een deur, beide zaten op slot.

‘Doe de liftdeur open’, zei ze tegen Andersson.

Haar collega zette de deur open, zodat niemand de lift zou kunnen gebruiken, daarna ging hij bij de trap staan en wachtte haar instructies af.

Ze voelde de paniek in haar achterhoofd hameren en om die onder controle te krijgen, klampte ze zich vast aan de voorschriften.

Maak een eerste beoordeling van de situatie. Zeker het trappenhuis. Praat met de melder en zoek uit waar de vermoedelijke schietpartij heeft plaatsgevonden.

‘We gaan maar eens even een kijkje nemen’, zei ze en ze liep snel en voorzichtig de trappen op, verdieping na verdieping. Andersson volgde haar, maar steeds een etage lager dan zij.

In het trappenhuis was het donker en stil. Door haar bewegingen kon je haar kleren horen kraken. Het rook er naar schuurmiddel. Achter de gesloten deuren vermoedde ze menselijke aanwezigheid zonder die werkelijk te horen: de piepende veren van een bed, een stromende kraan.

Het is goed, er is niets aan de hand, alles is zoals het hoort.

Ten slotte bereikte ze enigszins buiten adem de zolderappartementen helemaal boven in het gebouw. Deze verdieping onderscheidde zich van de andere door de marmeren vloer en de speciaal ontworpen veiligheidsdeuren. Ze wist dat de vereniging van woonrechtbezitters de zolderverdieping eind jaren tachtig had verbouwd tot luxeappartementen. Het project was net afgerond toen de huizenmarkt instortte. De appartementen hadden verscheidene jaren leeg gestaan en dat had de vereniging bijna de das omgedaan. Vandaag de dag waren ze natuurlijk schreeuwend duur, maar David wond zich nog steeds op over het slechte beoordelingsvermogen dat het vorige bestuur in deze kwestie had tentoongespreid.

Andersson kwam zwaar hijgend naast haar lopen. Hij wiste zijn voorhoofd af. Nina registreerde de geërgerde teleurstelling bij haar collega.

‘Lijkt een vals alarm’, stelde hij vast.

‘Laten we maar eens kijken wat de melder te zeggen heeft’, antwoordde Nina en ze ging weer naar beneden.

Op de tweede verdieping stonden Sundström en Landén te wachten, naast de deur met het bordje ERLANDSSON, G&A.

Nina liep naar de voordeur en klopte voorzichtig aan.

Geen reactie.

Andersson, die achter haar stond, verplaatste zijn gewicht ongeduldig naar zijn andere voet.

Ze klopte opnieuw aan, aanzienlijk harder nu.

Een man in een blauwgestreepte badstoffen ochtendjas verscheen achter een zware veiligheidsketting in de deuropening.

‘Gunnar Erlandsson? Wij zijn van de politie’, zei Nina en ze liet hem haar insigne zien. ‘Je hebt gebeld over verdachte geluiden. Mogen we binnenkomen?’

De man deed de deur weer dicht, frunnikte even aan de ketting en zwaaide de deur toen open.

‘Kom binnen’, fluisterde hij. ‘Willen jullie een kop koffie? Moeder de vrouw heeft een rolcake gebakken, met zelfgemaakte rabarberjam. Ze is nu in dromenland, want ze valt wat moeilijk in slaap de laatste tijd en heeft een tabletje genomen ...’

Nina stapte de hal binnen. Het appartement zag er precies zo uit als dat van David en Julia, het was alleen stukken netter.

‘Doe geen moeite,’ zei Nina, ‘het is goed zo.’

Het viel haar op dat Gunnar Erlandsson tegen Landén gesproken had, de langste van de mannen. Nu keek hij verward van de een naar de ander zonder dat hij wist op wie hij zijn blik moest richten.

‘Gunnar,’ zei Nina terwijl ze hem licht bij zijn bovenarm pakte, ‘kunnen we misschien ergens gaan zitten om jouw melding te bespreken?’

De man verstijfde.

‘Natuurlijk’, zei hij. ‘Zeker, natuurlijk.’

Hij liep voor hen uit een overdreven nette woonkamer binnen waar bruine leren banken stonden en een dik tapijt op de vloer lag. Uit gewoonte nam hij plaats in een fauteuil voor de tv, Nina ging recht tegenover hem op de salontafel zitten.

‘Wat is er gebeurd, Gunnar?’

De man slikte en zijn ogen dwaalden nog steeds heen en weer tussen de politiemensen.

‘Ik werd wakker’, zei hij. ‘Ik werd wakker van een geluid, een knal. Het klonk als een schot.’

‘Hoe kwam je op de gedachte dat het een schot was?’ vroeg Nina.

‘Ik lag in bed en ik wist in eerste instantie niet of ik gedroomd had, maar daarna hoorde ik het nog een keer.’

De man pakte een bril en begon die koortsachtig te poetsen.

‘Jaag je?’ vroeg Nina.

Gunnar Erlandsson keek haar verschrikt aan.

‘Nee, bewaar me’, zei hij. ‘Onschuldige dieren doden, dat vind ik volkomen middeleeuws.’

‘Maar als je niet bekend bent met vuurwapens,’ zei Nina, ‘waarom dacht je dan een schot te horen en niet iets anders? Kan het geen motor geweest zijn die terugsliep of een ander scherp geluid van de straat?’

Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en keek hulpzoekend naar Landén.

‘Het kwam niet van de straat’, zei hij en hij wees naar het plafond. ‘Het kwam van de Lindholms. Dat weet ik bijna zeker.’

Nina had het gevoel of de kamer slagzij maakte, ze stond snel op, klemde haar kaken op elkaar om te voorkomen dat ze ging schreeuwen.

‘Bedankt’, zei ze. ‘We komen terug om je een officieel verhoor af te nemen.’

De man zei opnieuw iets over koffie, maar ze liep de kamer uit, ging naar het trappenhuis en spurtte met twee treden tegelijk de trap op naar de volgende verdieping, naar de deur van David en Julia.

David en Julia Lindholm.

Ik weet niet of ik dit verder nog aankan, Nina.

Je hebt toch niets doms gedaan, hè, Julia?

Ze draaide zich om en gaf Sundström en Landén een teken dat ze het trapportaal boven en beneden hen moesten dekken, en dat

Andersson naast haar moest komen staan bij de voordeur. Ze gingen ieder bij een deurpost staan en lieten het schootsveld vrij.

Voorzichtig voelde Nina aan de deur. Gesloten. Ze wist dat de deur vanzelf dichtviel wanneer je die niet tegenhield. Ze tastte naar de ASP-wapenstok in haar koppel en klapte die uit met een korte beweging van haar pols. Duwde daarna de punt in de brievenbus en tilde het klepje voorzichtig een stukje op.

Er brandde licht in de hal. Een zwakke luchtstroom kwam uit het appartement en nam een geur van drukinkt en eten met zich mee. Ze kon een stukje van een ochtendkrant zien, die tegen de drempel lag. Snel draaide ze de wapenstok om en plaatste hem horizontaal in de opening, zodat de klep nu helemaal openstond. Vervolgens haalde ze haar pistool tevoorschijn, laadde het wapen door en gaf de anderen het teken dat ze paraat moesten zijn. Daarna knikte ze naar de deurbel om Andersson te laten weten dat ze zich bekend ging maken.

Terwijl ze op de bel drukte en het geluid binnen hoorde echoën, richtte ze het wapen op de vloer.

‘Politie!’ riep ze. ‘Doe open!’

Ze luisterde aandachtig bij de brievenbus.

Geen reactie.

‘Julia!’ riep ze met een iets zachtere stem. ‘Julia, ik ben het, Nina. Doe open. David?’

Het vest drukte op haar borst, ademen was lastig, het zweet stond op haar voorhoofd.

‘Is dit ... Lindholm?’ zei Andersson. ‘David Lindholm? Ken jij zijn vrouw?’

Nina holsterde haar wapen, viste haar eigen mobiele telefoon uit de binnenzak van haar jas en koos het welbekende nummer van de Lindholms.

Andersson deed een stap in haar richting.

‘Zeg’, zei hij, waarbij hij veel te dicht bij haar ging staan, ze moest een impuls onderdrukken om terug te deinzen. ‘Als jij een persoonlijke relatie hebt met iemand die hier binnen is, dan zou jij niet moeten ...’

Nina staaarde Andersson met een lege blik aan, terwijl aan de

andere kant van de voordeur de telefoon begon te rinkelen, lange eenzame signalen die via de brievenbus hun weg naar buiten zochten.

Andersson stapte achteruit. Het rinkelen hield midden in een signaal op, de voicemail schakelde in. Nina drukte de verbinding weg en koos een ander nummer. Een opgewekte melodie klonk op vanaf de vloer in de hal vlak achter de deur. Julia's mobiele telefoon moest daar liggen, vermoedelijk zat hij in haar handtas.

Ze is thuis, dacht Nina. Ze gaat niet weg zonder haar handtas.

'Julia', zei ze nog een keer, toen ook de voicemail van de mobiele telefoon was ingeschakeld. 'Julia, ben je daar?'

De stilte echode. Ze deed een paar stappen naar achteren, drukte op de zendknop en sprak zacht in de portofoon.

'1617 hier. We hebben met de melder gepraat en hij vertelt het volgende: hij heeft iets gehoord wat hij als schoten interpreteert, waarschijnlijk kwam het geluid van het appartement boven hem. We hebben ons bekendgemaakt, maar er is niet gereageerd vanuit de woning. Wat doen we, over?'

Het duurde een paar seconden voordat ze het antwoord binnenkreeg in haar oordopje.

'De ME is nog steeds niet beschikbaar. De beslissing is aan jou. Over en sluiten.'

Ze borg de portofoon weg.

'Oké', zei ze zacht en ze keek naar Andersson en de andere agenten op het trapportaal. 'We forceren de deur. Ligt er eentje in de 1617?'

'Wij hebben er een in onze wagen', zei Landén. Nina knikte in de richting van het trappenhuis en de agent maakte zich uit de voeten.

'Vind je het echt een goed idee dat jij de leiding hebt wanneer ...' begon Andersson.

'Wat is het alternatief?' kapte Nina af, luider dan ze van plan was. 'Dat ik alle verantwoordelijkheid aan jou overlaat?'

Andersson slikte.

'Was er niet iets raars aan de hand met Julia Lindholm?' zei hij. 'Was ze niet op de een of andere manier geflipt of zo?'

Nina pakte haar mobiele telefoon en belde Julia's nummer nog een keer, maar er kwam nog steeds geen reactie.

Landén verscheen weer in het trapportaal met het forceergereedschap tegen zich aan gedrukt, een breekijzer van krap een meter, dat in feite een versterkte en geavanceerde koevoet was.

'Kunnen we dit echt doen?' vroeg hij buiten adem toen hij haar het stuk gereedschap aanreikte.

'Doorzoeken woning zonder machtiging', zei Nina.

Paragraaf 21 van de Politiewet. *De ambtenaar van politie heeft het recht om zich toegang tot een huis of een andere plaats te verschaffen wanneer er aanleiding is om aan te nemen dat iemand daar overleden is of bewusteloos of anderszins onvermogen om hulp in te roepen ...*

Ze gaf het werktuig door aan Andersson, ontgrendelde haar wapen en knikte tegen de anderen dat ze aan de kant moesten gaan.

Toen Andersson het breekijzer naast de deurpost plaatste en kracht zette, plaatste zij haar voet zo'n tien centimeter voor de deur, om te voorkomen dat die openvloog en haar collega verwondde, voor het geval daar binnen toch iemand stond die naar buiten wilde vluchten.

Na drie zorgvuldig gedoseerde bewegingen met het breekijzer begon de veiligheidsdeur te kraken en gaf het slot mee. De luchtstroom die het trappenhuis in zwiepte, nam de laatste restjes etensgeur met zich mee. Nina luisterde aandachtig of ze iets hoorde in de woning. Ze deed haar ogen dicht en concentreerde zich. Bewoog haar hoofd daarna snel naar links voor een eerste blik in de hal, leeg, een tweede blik, deze keer in de keuken, leeg, een derde, in de richting van de slaapkamers.

Leeg.

'Ik ga naar binnen', zei ze en ze richtte zich tot Andersson: 'Jij dekt me.' Ze duwde haar rug tegen de deurpost voor steun en riep nog een keer: 'Politie!'

Geen reactie.

Met gespannen bovenbenen glipte ze om de deurpost heen, schopte de krant weg en stapte geruisloos de hal in. De lamp aan het plafond zwaaide een beetje heen en weer, vermoedelijk door de lucht die naar het trappenhuis stroomde. Julia had haar handtas

inderdaad op de vloer gegooid, de tas lag links van de voordeur, Alexanders jack lag ernaast. De jassen van David en Julia hingen aan haken onder de hoedenplank rechts.

Ze staaarde recht voor zich uit, naar de keuken, hoorde Anderssons ademhaling achter zich.

‘Check de kinderkamer’, zei ze en terwijl ze de doorgang naar de keuken in de gaten hield, wees ze met haar wapen naar de eerste geopende deur links.

Haar collega ging ernaartoe, ze hoorde de stof van zijn broek kraken.

‘Kinderkamer safe’, zei hij na een paar seconden.

‘Check de kasten’, zei Nina. ‘Doe de deur achter je dicht als je klaar bent.’

Ze deed een paar stappen naar voren en wierp snel een blik in de keuken. De tafel was afgeruimd, maar op het aanrecht stonden vuile borden met resten spaghetti en gehaktsaus.

Julia, Julia, je moet echt eens wat netter worden. Ik ben het zo zat om steeds jouw troep op te ruimen.

Sorry, ik dacht er niet bij na.

De luchtstroom kwam vanuit de slaapkamer, er moest een raam op een kier staan. De gordijnen waren dicht, waardoor het in de kamer aardedonker was. Ze tuurde even in de schaduwen, geen enkel teken dat zich iets bewoog. Maar er was die geur, scherp en vreemd.

Ze stak een hand uit en deed het licht aan.

David lag op zijn rug, uitgestrekt op het bed, naakt. Er was bloed uit een gat in zijn hoofd gelopen en op het kussen terechtgekomen. Op de plek waar zijn geslachtsorgaan had gezeten, was zijn romp een bloederige massa van pezen en huid.

‘Politie’, zei ze en ze dwong zichzelf te handelen alsof hij nog leefde. ‘Er is een wapen op je gericht. Laat je handen zien.’

Als antwoord was er de daverende stilte. Ze besefte dat ze door een tunnel zag, liet haar blik door de kamer gaan. Het gordijn bewoog een beetje, een half gevuld waterglas stond op het nachtkastje aan Julia’s kant van het bed. Aan het voeteneind lag het dekbed als een hoopje op de vloer. Erbovenop lag een wapen, net

zo een als dat van haarzelf, een SIG Sauer 225.

Met mechanische bewegingen pakte Nina haar portofoon.

‘1617 voor 70. We hebben een gewonde persoon op de plaats delict, onduidelijk of hij nog leeft. Ziet eruit als schotwonden aan hoofd en romp, over.’

Terwijl ze op het antwoord wachtte, liep ze naar het bed, keek naar het lichaam en op dat moment wist ze dat de man dood was. Zijn rechteroog was gesloten, alsof hij nog sliep. Waar het linkeroog had gezeten, gaapte de ingang naar zijn schedel. Het bloed stroomde niet meer, het hart was opgehouden met kloppen. De darmen hadden zich gelegeerd en een bruine smurrie van scherp ruikende ontlasting was op de matras terechtgekomen.

‘Waar is de ambulance?’ vroeg ze in de portofoon. ‘Hebben ze niet hetzelfde alarm gekregen als wij, over?’

‘Ik zal ervoor zorgen dat een ambulance en technisch rechercheurs naar jullie toe komen’, zei 70 in haar oor. ‘Zijn er meer personen in de woning, over?’

Andersson verscheen in de deuropening en wierp een blik op het lijk.

‘We hebben je hier nodig’, zei hij en hij wees naar de badkamerdeur.

Nina stopte haar wapen in de holster en liep snel naar de hal, deed de badkamerdeur open en hield haar adem in.

Julia lag naast de badkuip op de vloer. Haar haren lagen als een lichtgekleurde waaier om haar hoofd gedrapeerd, een deel ervan was besmeurd door een hoopje overgegeven spaghetti met gehakt-saus. Ze droeg een slipje en een groot T-shirt en ze had haar knieën tot aan haar kin opgetrokken, als in een foetushouding. Ze lag op een hand, de andere hand had ze krampachtig gebald.

‘Julia’, zei Nina zacht, waarbij ze zich over de vrouw heen boog. Ze streek wat haren weg en zag dat haar ogen wijd openstonden. Haar gezicht was bedekt met kleine lichtrode bloedspetters. Een sliert speeksel zocht zich een weg van haar mondhoek naar de vloer.

O god, ze is dood, ze is gestorven en ik heb haar niet gered. Vergeef me!

Een rochelende inademing deed de vrouw schokken, ze snikte en begon opnieuw over te geven.

‘Julia’, zei Nina, luid en duidelijk nu. ‘Julia, ben je gewond?’

De vrouw gaf een paar keer over tot ze niet meer kon en zakte daarna terug op de vloer.

‘Julia’, zei Nina, terwijl ze de schouders van haar vriendin beetpakte, ‘Julia, ik ben het. Wat is er gebeurd? Ben je gewond?’

Ze trok de vrouw omhoog in zittende positie en liet haar tegen het ligbad leunen.

‘1617’, zei 70 in haar oor. ‘Ik herhaal, bevinden zich meer gewonden in de woning, over?’

Julia deed haar ogen dicht en haar hoofd viel bijna tegen het email. Nina voorkwam dat met haar linkerhand en controleerde tegelijkertijd de hartslag van de vrouw aan haar halsslagader. Het hart ging als een razende tekeer.

‘Positief, twee gewonden, de ene vermoedelijk overleden, over.’

Ze borg de portofoon op.

‘Andersson!’ riep ze over haar schouder. ‘Doorzoek het appartement, alle hoeken en gaten. Er moet hier ergens ook nog een vierjarig kind zijn.’

Julia bewoog haar lippen, Nina veegde de braakselresten van haar kaak.

‘Wat zei je?’ fluisterde ze. ‘Julia, probeer je iets te zeggen?’

Nina keek om zich heen en constateerde dat ze geen wapen zag liggen in de badkamer.

‘Hoeveel zetten we af?’ vroeg Andersson vanuit de hal.

‘Het trappenhuis’, zei Nina. ‘Er zijn technici onderweg, en mensen van de recherche. Begin maar met het verhoren van de burens. Neem eerst Erlandsson en daarna de anderen op deze verdieping. Vraag de krantenbezorger of die iets gezien heeft, die moet hier tamelijk kort geleden geweest zijn. Heb je alle kamers doorzocht?’

‘Inclusief de oven, ja.’

‘Nergens een jongetje?’

Andersson stond in de deuropening te dralen.

‘Is er iets niet duidelijk?’ vroeg Nina.

Haar collega verplaatste zijn gewicht naar zijn andere voet.

‘Ik vind het volstrekt niet in de haak dat jij deelneemt aan dit onderzoek’, zei hij, ‘met het oog op ...’

‘Ik ben hier nu en ik doe dit nu’, zei ze kortaf en streng. ‘Regel de afzettingen.’

‘Ja, ja’, zei Andersson nors en hij droop af.

Julia’s lippen bewogen onafgebroken, maar ze produceerde geen geluid. Nina hield haar hoofd nog steeds recht overeind met haar linkerhand.

‘De ambulance is onderweg’, zei Nina, waarna ze de vrouw met haar vrije hand onderzocht; ze volgde de lijnen van haar lichaam onder het T-shirt en voelde aan de huid.

Geen verwondingen, zelfs geen schaafwonden. Geen wapen.

In de verte hoorde ze het geluid van sirenes en ineens werd ze gegrepen door paniek.

‘Julia’, zei ze met luide stem, terwijl ze met haar handpalm tegen de wang van de vrouw sloeg. ‘Julia, wat is er gebeurd? Geef antwoord!’

De ogen van de vrouw begonnen te glanzen en heel even werden ze helder.

‘Alexander’, fluisterde ze.

Nina hield haar gezicht vlak bij dat van haar vriendin.

‘Wat is er met Alexander?’ vroeg ze.

‘Ze heeft hem meegenomen’, hijgde Julia. ‘De andere vrouw, ze heeft Alexander meegenomen.’

Daarna raakte ze buiten kennis.